

O SMYSLU ŽIVOTA Osobnosti České republiky v seriálu LN

Wasserbauerová: Život není jen vaše tělo a věci

Lidé se zkušeností.

Lidové noviny oslovují osobnosti, jež něco prožily a něco dokázaly, a ptají se na základní otázky života.

■ V čem vidíte smysl života?

■ Věříte v Boha?

■ Věříte v posmrtný život duše člověka?

■ Co byste vzkázal mladé generaci?

Zdenka Wasserbauerová
* 1940

Zdenka Wasserbauerová se narodila 21. června 1940 v Nedakonicích v okrese Uherské Hradiště. Celý život měla jednoho zaměstnavatele, pracovala ve společnosti Barum v Otrokovicích jako účetní neuvěřitelných 49 let.

„V Barumce jsem pracovala celý život a neměnila bych. Byli jsme tam jako rodina, ráda na ta léta vzpomínám. Víím, že dnes se to už často nevidí, ale my měli celou dobu skvělý kolektiv. S vedením Barumky jsem stále v kontaktu, velmi totiž podporují i moji současnou aktivitu pro Český národní registr dárců dřeně. Za to si jich nesmím vážit,“ vzpomíná na ty roky Zdenka Wasserbauerová.

Bývalá účetní z otrokovické továrny na pneumatiky Barum je bez nadsázky nejpilnější spolupracovnicí Českého národního registru dárců dřeně sídlícího v Plzni. Od roku 1997, kdy začala s osvětou a nábořem, získala do databáze registru rekordních zhruba 20 tisíc lidí! „Paní Zdenka přivedla do našeho registru celou jednu pětinu dobrovolných dárců, což je samo o sobě neuvěřitelný výkon. Za léta spolupráce jsem odpozoval její recept: Je to kombinace obrovského nasazení, kreativity, vytrvalosti, důslednosti a zdravé tvrdohlavosti – hlavních vlastností a přístupů, které stojí za jejími výjimečnými výsledky,“ řekl LN Daniel Pagáč, který Český národní registr dárců dřeně řídí od roku 2012.

Nikdo ji nepřekonal! Bývalá účetní z otrokovické továrny na pneumatiky Barum je bez nadsázky nejpilnější spolupracovnicí Českého národního registru dárců dřeně sídlícího v Plzni. Od roku 1997, kdy Zdenka Wasserbauerová začala s osvětou a nábořem, získala do databáze registru rekordních zhruba 20 tisíc lidí, což představuje více než pětinu celkové počtu registrovaných osob.

FOTO MAFRA - PETR TOPIČ

Jak se Zdenka, která pohodlný důchod vyměnila za organizování nábořů, vůbec k problematice dárcovství dostala? Před mnoha lety její vnuk onemocněl leukémií. Ze své nemoci se vyléčil, ale tříletý chlapec, který ležel na vedlejší posteli, zemřel. Pro Zdenku Wasserbauerovou to byl zlomový moment.

„Když jsem začínala, bylo v našem registru jen jedenáct tisíc dárců. Bylo to strašné, hodně jsem se kvůli tomu tenkrát nabřečela. Jeden lékař mě při tom pláči viděl a řekl mi památnou větu: Plakat nestačí! Lepší je dělat něco pro to, aby se to neopakovalo. A tak to celé začalo,“ vypráví Zdenka, které by osm křížků hádal jen málokdo.

Napln se pustila do pomoci dalším nemocným a její činnost

Zdenka Wasserbauerová v roce 2017 získala ocenění Filantrop dvacetiletí

nezůstala bez povšimnutí. Roku 2017 se stala v ČR Filantropem dvacetiletí (Cena Via Bona, uděluje Nadace Via), ještě předtím získala titul Žena regionu a mnoho dalších ocenění.

„První nábor jsem pořádala u nás v práci v ‚Barumce‘. Na jedné firemní společenské akci jsem s prosbou předstoupila před 500 zaměstnanců, 300 z nich se do registru skutečně zapsalo. Z toho jsem měla velkou radost a zároveň mě to motivovalo k dalšímu nábořu. V registru je dobré evidovat co nejmladší lidi, u nichž je vyšší naděje, že se skutečně stanou dárci. S přibývajícím věkem většinou také přibývají nemoci, a člověk se tužší už později jako dárci kostní dřeně nehodí. Proto jsem začala objíždět střední a vysoké školy a pořá-

dat náboře právě tam,“ popisuje neúnavná nábořářka.

Aktuálně Zdenku sice zbrzdila současná covidová situace, ale jak sama říká, naočkovaná už je, a tak alespoň spřádá další plány, kam všude po uvolnění koronavirových restrikcí vyrazí. Zatím pomáhá Českému národnímu registru dárců dřeně s online kampaní mezi dobrovolnými hasiči. „To, že jsem ještě na svůj věk relativně zdravá, беру jako velký dar od života. Když mě občas něco zabolí, vezmu prášek, namažu koleno a jdu shánět další dárci,“ říká se smíchem Zdenka. Žije v Otrokovicích na Zlínsku, má jednu dceru, dva vnuky a dvě pravnuky.

V čem vidíte smysl života?

Smysl života vidím v tom, že nejsme na světě sami, že můžeme

Co je Český národní registr dárců dřeně

Český národní registr dárců dřeně a Nadace pro transplantace kostní dřeně pomáhají od roku 1992 po celé České republice nemocným s onkologickým onemocněním krve, zejména s leukemií a lymfomy, ale i s dalšími život ohrožujícími krevními chorobami. Hlavní oblastí podpory jsou dárcovství a transplantace krvetvorných buněk, výzkum a inovace lékařského vybavení. Aktuálně je v registru zapsáno 100 696 dobrovolníků. U zrodu registru dárců dřeně stál **přední český hematolog MUDr. Vladimír Koza (1954–2012)**, který provedl začátkem devadesátých let jednu z prvních transplantací kostní dřeně v Československu.

milovat lidi, a to jak svoji rodinu, tak přátele i ty, kteří jsou kolem nás. Můžeme se starat a pomáhat.

Věříte v Boha?

Věřím v prvotní impuls, který „naprogramoval“ a nechal rozvíjet z pomyslného „bodu nula“ všechno, co existuje. A my, lidé, nevíme, jak tento impuls pojmenovat, tak mu říkáme tím tradičním pojmenováním „Bůh“.

Věříte v posmrtný život duše člověka?

Podstata stvoření je nejen hmotná, ale především duchovní. Zrovna tak podstata člověka je duchovní. Jeho tělo je pouze schránka na duši po dobu, kdy se pohybuje v hmotném světě. Až schránka dohraje svou roli, duše nezanikne, jen nevíme, co se s ní stane. Žít ale bude určitě dál.

Co byste vzkázala mladé generaci?

Milá mládeži, smyslem života není jen vaše tělo a věci. Tím smyslem je především vnitřní duchovní život člověka. To není odříkání, jsou to vztahy mezi lidmi, láska, kultura i tělesná, hodnotné umění, a především život ve cti.

Seriál připravuje Ištvan Léko

POZITIVNÍ ZPRÁVY

Psí terapeuti se vrací do meziříčské nemocnice

Více než rok se museli pacienti na oddělení následné péče valašsko-meziříčské nemocnice kvůli covidové pandemii obejít bez návštěv hovawartů Belly a Arniky. Jelikož se však nyní na oddělení léčí pacienti, kteří nejsou covid pozitivní, personál je očkovan či pravidelně testován, může být oblíbená canisterapie v Nemocnici Agel Valašské Meziříčí opět spuštěna. To, že pravidelná návštěva chundelatých terapeutů pacientům svědčí, potvrzuje hlavní sestra Jana Pelikánová. „Psychika je vždy k léčbě potřeba. Když jsou pacienti dobře naladěni, lépe spolupracují i při klasické léčbě,“ dodává.

Tipy a fotky do rubriky pošlete na pozitivnizpravy@lidovky.cz

Fenka Bella, která přišla do nemocnice před několika lety, prošla canisterapeutickým výcvikem díky finanční podpoře nadace Agel

FOTO AGEL

POSLEDNÍ SLOVO

Od čtyřiceti výš

Dneškem se opět posouvají kritéria pro očkování proti covidu. Rámě mohou obnažit lidé od čtyřiceti nahoru. Je to skoro milion lidí navíc a celkem má na jehlu nárok polovina obyvatelstva. Vakcíny stále není dost, ale ono asi jak kde. Už mockrát v minulosti se prokázalo, jak úzká je hranice mezi nedostatkem a přebytkem. Pamatuju dobu, kdy můj ocelově cílevědomý soused spal ve škarpe před krámem, aby dosáhl na mladoboleslavského favorita, a taky byla doba, kdy se auta štosovala na leštišti, protože pro ně nebyli zákazníci. S tou vakcínou to bude taky. Před pár měsíci riskoval nepřijemnosti každý, kdo předbíhal, a ne jeden prominent skutečně svou dávku pfizeru profesně odskákal. Kdyby počkal, mohl se dočkat doby, kdy ho budou prosit oč-

kovaní prominenti z reklamních plakátů, aby pro blaho své a blaho svých bližních nabídli rámě ke vpichu.

Jiná ovšem věc je, že kdo se nechal očkovat, třebas za cenu předbílání, si ušetřil přinejmenším polízanici, neřkuli vážné onemocnění. Na smrt raději ani nepomyslel, ale co naplat, bylo jich třicet tisíc. Blíží se přinejmenším dostatek s výhledem na nadbytek. V rádiu povídali o velké fabrice, která nabízí svým čerstvě očkovaným zaměstnancům placené volno při první i druhé dávce. Třeba se dočkáme i pizzy nebo kafe jako bonusu k vakcíně, jak to chodí v Izraeli. A samozřejmě covidpas.

S ním si ještě užijeme hodně rozruchu. Svým způsobem už existuje. Taky ode dneška se otevírají zahrádky, tedy venkovní prostory restaurací. Podmínkou ke vstupu

je několik, patří mezi ně i potvrzení o očkování. To je dostupné na internetu, takže, čistě teoreticky, před vstupem do zahrádky se spojí s příslušným serverem a netrvá to ani minutu dostat certifikát ozdobený státním znakem a hlavně nezfalšovatelným QR kódem. Ten ukáží... komu?

Snad někoho napadlo, že by se host prokazoval číšníkoví. Zas tak moc absurdní to není, byly země, kde personál pomáhal při trasování a sbíral osobní údaje. U nás to nepřichází v úvahu, byl by oheň snad na všech střeších, co jich v zemi je. Takže to budou kontrolovat příslušní orgány. Můžeme se těšit na groteskní scény, až orgány vstoupí do zahrádky a osloví hosty u prvního stolu a nastane vlna paniky, pane vrchní, platit, to bude volat každý druhý a hosté budou prchat. Ti oč-

kovaní spolu s prodávanci budou ale dál sedět u svých stolků a prchající jim budou cestou plivat do polévky, jelikož i to patří k naší nátuře. Podniky možná budou najímat stráž. První autoklub vznikl v Anglii za dob praporkového zákona, nájmal zvědy, kteří varovali automobilisty před kontrolory. Užijeme si. Nebo spíš neužijeme, u nás to vezmeme nějak na levačku, a pokud se nevrátí nějaká indická nebo bůhvíjaká vlna, přejdeme zvolna do normálu.

V letadle ale ne. Tam bude vojna jako řemen, na to můžete vzít jed.

ONDŘEJ NEFF

